

112. Til Danmark.

Poco Andantino.

H. Nutzhorn.

mf

1. Dan-marks Ri - ge i Høj - nor - den, mindst i Agt, men ældst paa Jor - den,

p

blødt i Mun - den, bedst i Grun - den, hør en Gang et Al - vors - ord,

mf *f*

blødt i Mun - den, bedst i Grunden, hør en Gang et Al - vors - ord.

2. Aldrig mer dig gaa af Minde:
Nælde brænder Ven og Fjende,
sky dog Ilden, Brænde-Kilden!
Holsten er dit Nældeblad.

3. Hjærtelighed er din Styrke,
Trøst i Sorg og Lys i Mørke,
den kun næres, den kun bæres
af dit danske Modersmaal.

4. Paa din Rigsdag, i din Skole
aldrig mer med Tysk du bole!
for din Lunge, for din Tunge
Tysk er Edder og Forgift.

5. Mens sig selv forguder Vrmlen,
vær dig selv og stol paa Himlen!
Fred og Glæde sit Højsæde
rejser da paa Lejregaard.

6. Ej for lidt og ej for meget
være Guds dig og dit eget!
da er rigest, da er ligest
Danevang et Paradis.

7. Tiden skrider, Verden ældes,
Kilder tørres, Stammer fældes,
mod Afgrunden Bøgelunden
bedst er lukt med Bølgen b'aa.

N. F. S. Grundtvig.